

ÇOCUK

Bu hafta birkaç güzel çocuk kitabının arasında kayboluyoruz

Bu hafta ne okusak?

Kim bu Tilda Elmaçekirdeği?

Tilda Elmaçekirdeği şu tepenin ardındaki küçük köyde yaşayan minik bir farecik. Bir sürü de kendi gibi orman ve tarla sakini yakın arkadaşı var. Kimi zaman en şen partileri verip fındıklı pastalar yiyorlar, kimi zaman da aralarındaki anlaşmazlıkları çözmek için ciddi toplantılar düzenliyorlar. Hatırlıyorum, bir keresinde köy halkı arasında bir dikiş nakış yarışması bile düzenlenmişti. Bütün maceraları okurken tek bir şeyi hiç unutmuyoruz: Bizim için hayatta en önemli şeyin ne olduğu fark etmez, arkadaşlarımız kesinlikle o en önemli şeyden daha önemlidir. Andreas H. Schmachtl'in Kırmızı Kedi Yayınları'ndan çıkan kitapları gerçekten çok şeker.

Gülenay BÖREKÇİ
gborekci@mgazete.com.tr

Çocuklara kitap önerileri

Doğum günlerinde neler olduğunu merak eden çocuklar, sanatın dâhi isimleri, köpekler, fareler, filler ve limonlu bir pastaya benzeyen hayatın bize sundukları arasından seçtiğimiz kitaplar

Doğduğum gün nasıl bir gündü, bunu kim hatırlıyor?

Her şeyi bilen günümüz çocukları acaba doğdukları günün hikâyesini biliyorlar mı? Biz eski kuşaklar, doğrusu bilmiyoruz. Benim tek bildiğim doğduğum günün soğuk ve karlı olduğu. Bir de herkes ertesi günü yulbaşını kutlamaya hazırladığı için benim doğumum şerefine yapılacak olan kutlamaların açıkçası bir parça sönük geçtiği; gerisini unuttum.

Fakat Behiç Ak'ın Güneşli Kitaplığı'ndan çıkan Tombiş Kitapları serisinin 4. macerası "Ben Ne Zaman Doğdum?" sayesinde artık doğduğum günden yakınıyorum. Önce birkaç ipucu: Bir yavru kuşun yumurtadan çıkışına tanık olan Memo, kendi doğduğu günü merak eder. Fakat annesinin, büyükannesinin, dedesinin o güne ilişkin hatırladıkları hep baskadır. O halde acaba bu anılardan hangisi sahiden Memo'nun doğduğu günü anlatmaktadır? Peki ya Tombiş ne biliyordur bu mühim güne dair?

Çocukları çıkartmadan felsefeye buluşturan "Ben Ne Zaman Doğdum?"'un kahramanı Memo'yu tanıyoruz. Her kitapta başka bir sorunun cevabını arıyor; buluyor da. Soru sormayı ve cevap aramayı umursamayan dalgacı arkadaşı Tombiş'e rağmen. İkili bu kez doğum günlerinin sadece rakamlardan ibaret olmadığını, her tarihin içinde kimi zaman güzel, kimi zaman hüznü öyküler gizlendiğini keşfediyor.

İnanmayacaksınız ama bazen gerçek, limonlu bir pastadır!

Bay Çiklet'in maceralarını okumuş muydunuz? Hani şu keskin sirke gibi asık suratlı, kıpkızıl sakalının her telinden öfke ve negatiflik fışkıran adam. Hiçbir şeyden hoşlanmayan, öfkeli olduğunda esip gürleyen... Şu saatten sonra Bay Çiklet'in değişeceğini kimse iddia edemez, fakat onu kendi haline bırakıp sevdiği şeylerle oyalanmasına izin verirse, bizi eğlendirebilir. Peki ama bakalım bu adam nelerden hoşlanır, biliyor muyuz? Ben sayayım, siz seçin: a) Gün boyu yatağında kestirmek b) İnsanları korkutmak c) Gizli sığınaklar d) Hepsisi... Hatırlattığınız iyi oldu. Evet ya, d şıkki, yani bu saydığım her şey Bay Çiklet'i mest ediyor. Hele o gizli sığınaklar...

İngiliz çocuk edebiyatının en parlak kalemlerinden Andy Stanton'un kısa sürede fenomene dönüşen "Bay Çiklet" serisi Tudem Yayınları'ndan çıkan 8. kitapla devam ediyor. Beter adamların en beteri "Bay Çiklet" ve Gizli Sığınak'ta bir kez daha korkunç yardımcısı

Üçüncü Billy William'ı yanına alarak kötülük peşinde maceradan maceraya koşuyor. Ama ortahğin eninde sonunda mutlaka sülman olmasını, iyiliğin kazanmasını sağlayan dedektif kahramanlarımız Polly ile Bay O'Bilir'i unutmamalıyız. Çizimler David Tazzyman'a ait.

Sahi, sokak köpekleri de süper kahraman olabilir mi?

Gerçek bir köpeğin maceralarını anlatan ve Redhouse Kidz Yayınları'ndan çıkan Pöti serisinin 2. kitabı "Pöti ve Dede: Bir Dostluk Öyküsü" raflarda! Şirin kahramanımız Pöti'nin bu kez bir hayali var, süper kahraman olmak istiyor. Bunun için birilerine yardım etmesi gerektiğinin farkında. Hayatta bir şeyi çok isterseniz olursunuz, sahibiyi yürüyüş yaparken yaralı bir köpeğin sesini duyan Pöti için de geçerli bu.

Gökçe Gökçe'er'in yazdığı seri, çocukları arkadaşlık, yardımseverlik gibi kavramlarla daha felsefi düzlemde tanıştırıyor. Tabii bu kez maceraya Pöti'nin gerçek hayattaki en yakın arkadaşı Dede de katılıyor. Kitabın, terk edilen köpekleri geçici ya da kalıcı yuva bulmak için oluşturulmuş sahiplendirme projesi "Tanış Onunla"ya destek olması da işin güzel yanı.

İyi kalpli fare Anabella ile koca fil Zet'in şahane macerası

Fillerin farelerden korktuğuna, farelerinse fillerden nefret ettiğine inanılır. Ama acaba filler ve fareler yetişkinlerin iddia ettiği gibi birbirine Mars ve Venüs kadar uzak mı? Final Kültür Sanat Yayınları'ndan çıkan Rachel Bisseuil imzalı "Fil Kadar Narin Fare Gibi Güçlü"ye göre, hiç de böyle değil. Kitabın kahramanları Anabella adlı minik, beyaz fare ile Zet adlı görme engelli fil... Arkadaş oluyorlar ve iyi kalpli Anabella dünyayı, renkleri, çiçekleri görebilmesi için koca Zet'e yardım ediyor. Böylece fillerle farelerin arkadaş olamayacağı iddiası da gayet eğlenceli bir şekilde çürütülmüş oluyor.

Van Gogh'un ayçiçekleri, Da Vinci'nin şifreleri

Form Bilişim Yayınları'ndan çıkan nefis bir seri var. "Büyük İnsanlar" serisinde, Da Vinci, Van Gogh, Gaudi, Beethoven, Einstein, Newton, Shakespeare ve Agatha Christie'nin hayatı müthiş illüstrasyonlarla anlatılıyor. "Çocuklar için ne ağır konular bunlar" mı dediniz? Hiç de değil, çünkü hikâyelerin her biri çok tatlı bir dille yazılmış. Illüstrasyonlar da nefis. Kendi adına ben bir daldım, bitirmeden çıkamadım. Herkese tavsiye ederim.

Murat Tavlı: 'Yalnızlık bir tercihtir mağlubiyet değil'

Aktör Murat Tavlı, Destek Yayınevi'nden çıkan "Bu Yalnızlık Bana Fazla Bölüşelim mi?" adlı kitabında, yine kadın ve erkek hikâyeleri anlatıyor.

■ Tiyatro, sinema ve TV oyuncusunuz. Yazmaya nasıl karar verdiniz?

Aslında yazmak bende oyunculukla eşzamanlı başladı. Bazı oyunların ortak yazım sürecine katıldım, bir de senaryom var. Anlayacağınız mesleğim gereği zaten yazıyordum, onu devam ettirdim.

■ Nasıl başladı oyunculuk?

13 yaşında haylaz bir çocuktum. Teneffüste taklidini yaparken edebiyat öğretmenimize yakalandım. Kızacak sandım ama o sakın bir tavırla "Seni tiyatro kulübüne yazdıyorum, her gün ders bitince oraya gideceksin" dedi. Dünyam başıma yıkıldı; sokakta futbol oynamak varken bütün sene her gün fazladan bir saat çalışacaktım. Üstelik tiyatro nedir bilmiyordum, tek bir oyun izlememiştim. Ailemin de sanatla alakası yoktu, ticaretle uğraşan insanlardı. Yine de çaresiz gittim. Doğaçlama, metin çözümlemesi, ezber falan derken o yıl Necip Fazıl Kısakürek'in "Reis Bey" oyunuyla sahneye bile çıktım. Ve bütün hayatım değişti, aşık oldum.

■ Neye aşık oldunuz tam olarak?

Ambiyansa. Sahnede olmaya. Seyirciyle aramızdaki etkileşime. O gün kendi kendime bir söz verdim, oyuncu olacaktım.

■ Oyunculukla yazmak aynı dönemde başladı dediniz...

Şahsi bir şey aslında, beğendiğim aşık olduğum kızlara küçük küçük yazıyordum.

■ Mektup mu?

Yok canım, kendi kendime bir şeyler karalıyordum ama kimseye

ROMAN

göndermiyordum. Delikanlıyız ya, bizim âlemde kıza açılmak olmaz! Sonuçta argonun hüküm sürdüğü bir yer olan Gaziosmanpaşalıyım, sert insanlarla büyüdüm. Delikanlık kültüründe aşk itiraf edilmez, erkekler duygularını kendi içinde yaşar.

■ Kadınlar detaylarını birbirleriyle paylaşıyor, erkeklerde bu yok mudur?

Yoktur. Erkekler anlatmaz. "Abi, neyin var?" diye sorarsın. "Sevgilimle kavga ettik" der. "Ha, tamam o zaman. Hadi bir tur PlayStation çevirelim..." Bundan ibarettir. Neyse işte, bir süre sonra yazdıklarımı kendi içimde saklayamaz hale geldim ve bir blog açtım. Mizah yönü de olan itiraf yazıları yazıyordum; büyük ilgi gördü. O sırada rol aldığım dizi bitmişti, birkaç ay çalışmayacaktım. İlk kitabım böyle çıktı ortaya.

■ Tiyatronun yazarlığınıza yararı oldu mu?

Bazı yazarlar var, ayrıntıları sayfalarca tasvir ediyor ve okurun hayal gücüne yer bırakmıyorlar. Benim kitaplarım kurgunun ne işe yaradığını bildiğim ve çok sinematografik yazdığım için çok satıyor. Sonuçta yıllarca her gece doğaçlama tiyatro yaptım, bunun yazarlık adına büyük bir eğitim olduğuna inanıyorum.

Bu Yalnızlık Bana Fazla Bölüşelim mi? Destek Yayınları

'Karma diye bir şey var'

■ Kitabınızda, "Hayat her birimiz için aynı snar, her birimize aynı dersler verir" diyorsunuz. Nasıl bir snar bu, test edilen ne?

Karma diye bir şey var, başımıza gelecekları bizzat kendimiz çağırıyoruz. Aldatılan bir kadınla sohbet ederken ona "Babanız annenizi aldattı mı?" demiştin, saçmıştı. Meğer gerçekten de öyleymiş. "Anneme benzemeyeceğim" diye bir karar almış ama sonunda annesi gibi bir hale gelmiş.

■ Peki yalnızlık da mı karmaya dahil?

Yalnızlık mağlubiyet değil bence, bir tercih, öyle bakmam gerek.

■ Kadın ve erkeğin arasındaki çatışmanın temel sebebi ne size göre?

Erkek ve kadın birbirinden tamamen ayrı iki varlık. Erkek daima büyük manzara ya bakıyor ama küçük detaylarla ilgilenmiyor. Kadına tam tersi, detaylarda boğuluyor. Ama iliküyü yaşamaya değer olan da bu farklılık aslında. Herkesin saplantı "Erkekler güçlü kadınlardan hoşlanmaz" yanlışlığı var. Halbuki yanlış; erkekler tek başına var olanları güçlü kadınlara aşık oluyor.